

ritudinis, sed conaturalis. pag. 351. num. 45.
 Beatus perpetuo erit in actu amore Dei, & in actu delectatione de eo viso. num. 46.
 De potentia Dei absoluta potest ab his operibus cessare. *ibid.*
 Beatus diligit Deum necessario, tam quoad specificationem, quam quoad exercitium. pag. 352. num. 47.
 Beatus non appetit maiorem visionem, quam habet. pag. 355. num. 54.
 In beatis antecedenter ad beatitudinem nullum est peccatum. pag. 356. num. 55.
 Sunt impeccabiles saltem ab extrinseco. *ibid.*
 Etiam ab intrinseco ex ipsa natura beatitudinis. num. 56.
 Cum beatitudine nequit coniungi iudicium delectosum circa agenda à voluntate. *ibid.*
 Beati nec in sensu diviso beatitudinis possunt peccare. pag. 359. num. 63.
 Beatitudo supernaturalis huius vite consistit in actu intellectus. pag. 378. num. 122.
 De eius ratione etiam est, quod sit affectio summi boni. *ibid.*
 Consistit essentialiter in actu fidei infuse informata per charitatem. num. 124.
 Informatio charitatis non pertinet essentialiter ad essentiam huius beatitudinis, sed per modum conditionis, quatenus per eam expellitur peccatum. *ibid.*
 Cur non consistat in actu doni sapientie? pag. 379. num. 125.
 An debeat esse perfectissima operatio, & finis altissimi? pag. 376. num. 118.
 De actu charitatis potest dici esse beatitudinem *moralem*. pag. 380. num. 129.
 Congruentius dicitur beatitudo ea, quæ est per modum *assuetudinis*, quam beatitudo moralis seu per modum *meriti*. *ibid.*
 Beatitudo naturalis est possibilis. num. 130.
 Dabilis est affectio beatitudinis naturalis. *ibid.*
 Possitne haberi in statu nature pure? *ibid.*
 Quo pacto debeat satiare appetitum, & ad eam omnes perfectiones ordinis naturalis ultimare tendant? pag. 381. & 386. num. 131. & 145.
 Consistit in cognitione perfectissima naturali Dei. pag. 381. num. 132.
 Est actus intellectus speculativi, licet secundario sit etiam intellectus practici. num. 133.
 Consistit in contemplatione quietæ, & stabili ipsius Dei, & non in speculatione alterius obiecti, etiam substantiarum separatarum. pag. 382. num. 134.
 Homo in hac vita est capax alicuius beatitudinis naturalis. num. 135.
 Potest dici in aliquo vero sensu imperfectiori beatitudine naturali alterius vite. *ibid.*
 Beatitudo perfecta naturalis non consistit in quacunque speculatione Dei, sed in ea, quæ resultat ex nobilioribus effectibus. num. 136.

Non est dabilis cognitio immediata Dei, in qua beatitudo naturalis consistat. *ibid.*
 Defectio existit in aliquibus beatitudo naturalis. pag. 384. num. 137.
 Non amittit suam rationem, ex eo quod coniungatur cum beatitudine supernaturali. *ibid.*
 In quibus existat? num. 138. & seq.
 Non potest esse cum peccato mortali. pag. 383. num. 141.
 Potentiam peccandi non excludit. *ibid.*
 An, & quomodo viribus nature obtineri possit? pag. 384. num. 142.
 Quo pacto debeat esse continua. num. 143.
 Non est contra rationem beatitudinis naturalis, quod ordinetur ad supernaturalem. numer. 144.
 Cognitionis, in qua beatitudo naturalis consistit, eodem modo connotat expulsionem peccati, ac amor Dei naturalis super omnia. pag. 386. num. 149.
 Voluntas viatoris manet per se necessitata quoad specificationem ad beatitudinem in communi. *ni. tract. 9. disp. 2. pag. 428. num. 39.*
 Non tamen quoad exercitium. pag. 429. num. 39 & 42.
 Ad beatitudinem ultimam in particulari neutro modo est necessitata. num. 43.
 Bonitas.
 Bonitati infinitæ convenit infinitè communicari. *tract. 6. disp. 1. pag. 2. num. 4.*
 Bonitas est idem, quod perfectio? *disp. 2. pag. 50. num. 45.*
 Bonitas dicitur ad se, seu ad subiectum, non ad aliud. num. 47.
 Bonum, cum quo ente convertatur? pag. 56. numer. 67.
 Cur natura hominis ut sic, & mathematica non sunt bona? pag. 50. num. 47.
 Bonitate relativa concessa in divinis, darentur tres boni. pag. 51. num. 49. Vide *Perfectionem*.
 Actus habens bonum obiectum, & bonum finem, non solum habet bonitatem moralem desumptam ex fine, sed etiam bonitatem moralem desumptam ex obiecto. *tract. 10. disp. 2. pag. 484. num. 16.*
 Finis bonus minuit bonitatem, quæ desumitur ex obiecto. pag. 487. num. 26.
 Ab hac regula excipitur finis absolute ultimæ, vel in communi, vel in particulari. num. 27. Vide *Moralitas*.
 Bonum transcendentale quid addat supra ens? *tract. 8. disp. 1. pag. 292. num. 6.*
 Consistit in ratione *perfectivæ* appetitus. *ibid.*
 Melius explicatur per hanc rationem, quam per rationem *perfectivæ*. *ibid.*
 Inventur intrinsece, & per se in fine. num. 7.
 Inventur etiam in medijs secundum se consideratis, si sunt entia realia. *ibid.*

Media formaliter ut *talia* sunt bona saltem extrinsece. *ibid.*
 Ut *talia* etiam sunt bona intrinsece. pag. 294. num. 8.
 Bonum finis est bonum simpliciter, bonum medijs secundum quid. pag. 295. num. 12.
 Bonum proprium peccatoris est finis ultimus illius. pag. 297. num. 10.
 Vnde habet, quod sit irreferibile ad finem charitatis? *ibid.*
 Non convertitur cum bono inordinato, nec cum bono naturali, nec cum bono creato, sed omnia comprehendit, & aliquo modo Deum. *ibid.*
 Solum bonum proprium diligitur à peccatore super omnia, & omnino propter se. *ibid.*
 Quomodo exponendi sunt D. Thom. & alij PP. dicentes, quod bonum creatum est finis ultimus peccatoris? pag. 318. num. 114.
 Bonum proprium peccatoris est obiectum ad quantum voluntatis, ut connotat privationem gratiæ, non tamen absolute. pag. 329. num. 116.
 Bonum proprium iusti non est finis ultimus sui ipsius, immo nec peccati venialis. pag. 330. num. 118.
 Obiectum peccati venialis in iusto ordinatur actualiter ad bonum proprium ipsius. *ibid.*
 Bonum proprium in iusto ordinatur ad Deum tanquam ad ultimum finem. pag. 331. num. 119.
 Omnis actus peccatoris ordinatur saltem virtualiter ad bonum proprium. pag. 334. num. 134.
 Cur actus honesti peccatoris ordinentur saltem virtualiter ad bonum proprium; & peccata venialia in iusto non ordinentur virtualiter in Deum, sed tantum habitualiter? n. 135.
 Etiam actus fidei, & spei in peccatore ordinantur saltem virtualiter ad bonum proprium; & quare? *ibid.*
 Omnes actus peccatoris quoad entitatem ordinantur ad Deum tanquam ad ultimum finem ex directione ipsius Dei; ex directione vero ipsius peccatoris ordinantur ad bonum proprium tanquam ad ultimum finem. pag. 335. num. 137.
 Bruta.
 Non agunt formaliter propter finem. *tract. 8. disp. 1. pag. 309. n. 56.*
 Nec cognoscunt finem formaliter. *ibid.*
 Nec se movent in illum formaliter sumptum. *ibid.*
 Non cognoscunt utilitatem mediorum. n. 57.
 Causalitas boni erga appetitum brutorum potius est causa formalis, licet reductivè possit dici causa finalis. *ibid.*
 In brutis est voluntarium proprie dictum. *tract. 9. disp. 1. pag. 391. n. 9.*
 Cum hoc coheret, quod non agant formaliter

propter finem, sed tantum materialiter, nec agnoscant finem formaliter. num. 10.
 Quo pacto se movent? pag. 391. num. 13.

Cælum.
 Perfectius est cælum in ratione partis universi, quam animal, licet imperfectius in gradu essendi; & vnde hæc maior perfectio desumenda? *tract. 7. disp. 1. pag. 128. n. 42.*
 Calesfactio.
 Calesfactiones ab eodem igne simul procedentes in quo sensu plures, & in quo una? *tract. 7. disp. 2. pag. 121. num. 151.*
 Causa. Causalitas.
 In causa indifferenti non potest cognosci effectus determinatus. *tract. 7. disp. 2. pag. 105. num. 108.*
 Causalitas finis in quo consistat? *tract. 8. disp. 1. n. pag. 304. & 305. n. 418. & 447. n. 10.*
 Quo pacto causalitas distinguitur ab effectu? *ibid. n. 10.*
 Causa efficiens est, à qua primo incipit motus, & in pag. 311. num. 62.
 In causis per se subordinatis non datur processus in infinitum. *ibid. n. 10.*
 Causa efficiens secunda non agit nisi cum dependentiā à prima; nec per hanc subordinatorem rationem *causa* amittit. *ibid. n. 10.*
 Causa debet esse distincta essentia à causato, & *tract. 6. disp. 1. pag. 4. n. 2.*
 Charitas.
 Quomodo proximi distinguitur per actum charitatis? *tract. 8. disp. 1. pag. 302. n. 32.*
 An per modum medijs? *ibid. n. 32.*
 An sit obiectum pure materiale, vel possit dici formale respectu alicuius actus charitatis? *ibid. n. 32.*
 An eius amor distinguitur specie ab amore ipsius Dei? *ibid. n. 32.*
 Duplex amor charitatis respectu Dei, & proximi cum distinctione specifica in *esse rei*. pag. 302. num. 33.
 Quomodo exponendus D. Thom. docens oppositum? *ibid.*
 Non est contra rationem actus theologalis, quod amor proximi per charitatem non specificetur à Deo, & quare? pag. 303. n. 33.
 Non diligit creaturas formaliter ut *medias*. pag. 308. num. 54.
 Nec ut finem, nisi secundario. *ibid.*
 Nec ut querit, quæ *qua sunt*. *ibid.*
 Quæ discrimina dantur inter amorem charitatis creatæ, & divini in amando creaturas? *ibid.*
 Sola charitas respicit ut obiectum specificativum ultimum finem voluntatis, & nullus habitus, præter illam, gaudet hoc privilegio. pag. 321. & 98. pag. 323. & 99. num. 92.

Discrimen inter amorem charitatis, & amorem amicitie naturalis. pag. 336. num. 109.
 Charitas non imperat actualiter peccatum veniale. pag. 331. num. 122.
 Relatio habitualis peccati venialis in Deum consistit in dominio indirecto charitatis supra ipsum. pag. 332. n. 125.
 Per amorem charitatis potius Deus possidet creaturam, quam creatura Deum. disp. 2. pag. 332. num. 122.
 Charitas est dos animæ, prout est principium fructificationis in patria. pag. 365. n. 81.
 Prout est principium amoris amicitie, & concupiscentie, necnon fructificationis consecute ad veramque amorem est eadem dos. ibid.
 Libertas in habitu charitatis an sit aliquid intrinsecum; & in quo consistat? tract. 9. disp. 2. pag. 38. n. 38.
 Non est effectus in materie aliarum virtutum, sed tantum imperat. tract. 1. disp. 2. pag. 540. num. 34.
 Charitas est proprium nomen Spiritus sancti. tract. 6. disp. 1. pag. 88. n. 22.
 Propterea procedit per voluntatem. ibid. disp. 1. num. 21.
 Cur Christus nequeat denominari *filius Patris* ex relatione existente in Patre; cum tamen denominetur *filius Beate V. M.* à relatione existente in ea? tract. 6. disp. 2. pag. 38. n. 31.
 Cur Christus Dominus in Scriptura *Angelus* dicatur? tract. 7. disp. 1. pag. 148. n. 1.
 Quare Christi Dominus corpus non sit in speciebus sacramentalibus tanquam in loco? pag. 138. num. 76.
 Corpus Christi Domini est in pluribus locis, & in pluribus ratione diversarum virtutum essendi in loco. pag. 150. n. 19.
 Corpus Christi movetur per accidens ad motum speciei. pag. 155. n. 37.
 Angelus nequit certo cognoscere, Christum esse in Eucharistia. disp. 2. pag. 16. n. 139.
 Probabile est, cognoscere per vires sue nature existere in Eucharistia; licet non cognoscat visionem, modo quo est in illa. ibid.
 Probabilis est, non solum non cognoscere visionem, & modum, verum nec ipsum corpus esse ibi. ibid.
 Omnibus Angelis in via revelatum fuit mysterium incarnationis, & Christus Dominus, ut Dominus, & Caput eorum. disp. 3. pag. 262. num. 89.
 Probabile est, quod tunc impostum est eis preceptum illum adorandi. ibid.
 Immo valde probabile est, quod tunc ex naturali obligatione, absque alio precepto posset, tenebantur illum adorare. ibid.
 Christus ut homo dicitur *creatus*, & *factus*. tract. 6. disp. 1. pag. 3. n. 8.
 Unde dicitur tract. 10. disp. 2. pag. 578. n. 13.

Est in triplici differentia. ibid.
 Circumstantiarum numerus. ibid.
 Omnis actus moralis, five interior, five exterior habet aliquam moralitatem ex circumstantiis. pag. 479. num. 1.
 Quæ circumstantie dicantur *obiectiva*? pag. 480. n. 7.
 Nulla est circumstantia moralis, quæ non possit conferre actui aliquam moralitatem. pag. 481. num. 9.
 Accidentia, quæ solum diminuant moralitatem actus, non sunt proprie circumstantie actus. pag. 482. num. 11.
 Circumstantia quandoque dat primam speciem moralem. disp. 3. pag. 501. n. 14.
 Claritas.
 Est una ex dotibus corporis gloriosi. tract. 8. disp. 2. pag. 368. n. 91.
 An ad aliquod conferatur? ibid.
 Etiam inest secundum profunditatem. ibid.
 Claritas corporis gloriosi an possit videri ab oculo non glorificato? pag. 369. n. 94.
 Quamvis intensa non offendat visum. ibid.
 Est in potestate animæ glorificatæ, quod videatur. ibid.
 Cogitatio cordis.
 Quid intelligatur per *cogitationes cordis* apud Doctores? tract. 7. disp. 2. pag. 204. n. 106.
 Non possunt cognosci certo ab Angelo viribus nature, antequam illi manifestentur. pag. 207. n. 111.
 Solum Deo sunt notæ, & principio illas elicienti. num. 113.
 Quomodo deducendum ex eo, quod à solo Deo, & ab eo, in quo sunt, procedunt? ibid.
 Cogitationes cordis non pertinent ad ordinem universi; & quare? num. 114.
 Cognitio.
 Verbum divinum procedit ex cognitione omnium, quæ sunt formaliter, & necessario in Deo. tract. 6. disp. 3. pag. 90. n. 92.
 Quomodo hoc deducendum ex eo, quod Verbum debeat procedere ex cognitione comprehensiva Patris? pag. 91. n. 93.
 Quomodo etiam ex eo, quod Verbum debeat procedere ut imago Patris, debeat procedere ex cognitione eius, ut obiecti, n. 95.
 Cur ex eo, quod procedat ex cognitione Patris ut obiecti, debeat procedere ex cognitione sui? pag. 92. num. 96.
 Cur ex eo, quod Verbum divinum procedat ex cognitione Patris, & sui ipsius, debeat procedere ex cognitione Spiritus sancti? pag. 93. num. 97.
 Cognitio, ex qua Verbum procedit, non potest intelligi in aliquo signo in quo, etiam rationis, ut terminata ad essentiam, & non ad personam, vel ad unam personam sine alia. num. 98.

Quomodo Verbum divinum possit procedere ex cognitione personatum; cum personæ sint obiectum secundarium cognitionis, ex qua procedit? pag. 94. num. 99.
 Ex eo, quod Verbum procedat ex cognitione Spiritus sancti, non sequitur, quod sit eius imago, & quare? pag. 94. & 95. num. 100. & seq.
 Verbum divinum, & Spiritus sanctus nullo modo concurrunt active ad cognitionem, ex qua ipsum Verbum procedit. pag. 97. num. 107.
 Verbum divinum procedit per se ex cognitione omnium possibilium. pag. 99. num. 113.
 Quomodo hoc deducendum ex eo, quod procedat ex cognitione comprehensiva divinæ essentiae? pag. 100. num. 114.
 Eadem cognitio potest esse simul intuitiva, & abstractiva respectu diversorum obiectorum. tract. 7. disp. 2. pag. 126. num. 164.
 Cognitio perfectissima naturalis Dei est perfectior, quam amor perfectissimus Dei. tract. 8. disp. 2. pag. 386. num. 148.
 Cognitio, in qua beatitudo naturalis consistit eodem modo connotat expulsiorem peccati, ac amor naturalis Dei super omnia. num. 149.
 Cognitio, quare non ordinatur vna ad aliam, sicut ordinatur volitio? disp. 1. pag. 299. num. 25.
 Quilibet cognitio intenditur à natura propter se. ibid.
 Diversa cognitio, per hoc quod sit clara, vel obscura non distinguit obiectum. tract. 9. disp. 1. pag. 296. num. 23.
 Color.
 Color cadit sub obiecto formali visus. tract. 8. disp. 1. pag. 298. num. 23.
 Communicabile, Communicatio, Communicare.
 Bonitati infinite convenit infinite communicari. tract. 6. disp. 1. pag. 2. num. 4.
 Deus ad extra non communicatur, nisi finito modo. ibid.
 Eo ipso, quod intra Deum communicetur ex vi processions aliqua formalitas, communicatur etiam ex vi eiusdem processions omnes formalitates pertinentes ad eandem lineam. pag. 22. num. 73.
 Ad extra cur non sit contingat? ibid.
 Rem esse communicativam sui, quando dicat perfectionem, & quando non? disp. 2. pag. 58. num. 73.
 Triplex communicabilitas excluditur in ratione personæ. disp. 3. pag. 61. num. 1.
 Compositum.
 Compositum substantiale unam tantum habet existentiam. tract. 6. disp. 2. pag. 46. num. 34.
 Comprehendere, Comprehensio.
 Ad comprehensionem omnipotentie requiritur cognitio omnium possibilium. tract. 6. disp. 3. pag. 96. num. 104.
 Quomodo interpretandus sit D. Thom. cum ait Paul. *Ipse Salm. Tom. II*

quod accidit Verbo, ut ipsum creaturæ dicatur? pag. 101. num. 115.
 Cur Verbum divinum procedat ex cognitione creaturarum possibilium; & Spiritus sanctus ex amore earum? ibid.
 Quid requiratur ad comprehensionem? tract. 7. disp. 2. pag. 198. num. 88.
 Triplex conditio requiritur ad comprehensionem. pag. 203. num. 99.
 Quilibet Angelus seipsum comprehendit. pag. 198. num. 88.
 Superior etiam comprehendit inferiorem. ibid.
 Immo etiam inferior superiorem. pag. 199. num. 89.
 Cur ad comprehensionem sufficiat inter Angelos convenientia in gradu immaterialitatis, & per accidens sit excessus in modo habendi tantem gradum? pag. 200. num. 91.
 Cur, cognita quidditative, vel comprehensive visione beata, non necessarium comprehenditur obiectum illius? pag. 204. num. 105.
 Vna ex dotibus animæ est comprehensio. tract. 8. disp. 2. pag. 363. num. 77.
 Nominat mentionem rei, quæ iam præsentialiter habetur. ibid.
 Non est proprie habitus. ibid.
 Nec actus. ibidem.
 Pertinet ad voluntatem. ibid.
 Correspondet spei. pag. 366. num. 84.
 In quo hæc dos consistat? pag. 365. num. 82. & seq.
 Importat relationem voluntatis ad Deum, vel præsentem per visionem. ibid.
 Necessitas huius relationis. ibid.
 Comprehensio sumitur dupliciter. pag. 366. num. 84.
 Quæ sit dos animæ? ibid.
 Debet supponere actum fructificationis. ibid.
 An sit relatio prædicationalis, vel transcendentalis? num. 85.
 Etiam si detur utraque relatio, non erit duplex dos. ibid.
 Conclusio.
 Est obiectum formale intellectus. tract. 8. disp. 1. pag. 299. num. 25.
 Cognitio conclusionis intenditur propter se, & non propter principia cognoscenda. ibid.
 Discrimen inter conclusiones respectu intellectus, & media respectu voluntatis. ibid.
 Qualis sit dependentia conclusionum à principiis? ibid.
 Concretum.
 Cur ad pluralitatem cuiusvis concreti substantivi requiritur multiplicatio non solum forme significatæ, sed etiam suppositorum? tract. 6. disp. 2. pag. 59. num. 76.
 Ratio formalis eiusmodi pluralitatis, vel unitatis est forma significatæ; suppositum vero conditio necessario requisita. ibid.
 Ad multiplicatam concreti adiectivi non re-

quiritur multiplicatio formarum; sed sufficit multiplicatio suppositorum; & quare? ibi. pag. 61. num. 82.

Nomina essentialia substantiva sumpta in concreto dicuntur singulariter in divinis. pag. 59. num. 76.

Significant formam per modum substantiae. ibid.

Adiectiva in concreto possunt dici pluraliter. pag. 61. num. 82.

Concupiscentia.

Quid intelligant D. Thom. & Theologi nomine *concupiscentie*? tract. 9. disp. 3. pag. 441. num. 324.

Dupliciter potest se habere ad actum voluntatis, vel antecedenter, vel consequenter. ibid.

Concupiscentia auget voluntarium imperfectum. num. 33.

Minuit voluntarium perfectum, sive liberum, sive necessarium, & aliquando illud omnino tollit. pag. 442. num. 34.

Minuit peccatum, & aliquando illud omnino tollit. ibid.

Non causat involuntarium, adhuc secundum quid. num. 35.

Concupisibilis.

In ea subiectantur virtutes. tract. 11. disp. 2. pag. 533. num. 18. & seq.

Consilium.

Actus consilij, & quomodo cadat sub lege? tract. 10. disp. 1. pag. 467. num. 59.

Consilium bonum, quale est Eubulæ, nequit terminari ad actum ex aliqua parte pravum; & quare? pag. 471. num. 67.

Constitutio, Constitutum.

Cur natura divina bis intret ad constitutum personæ, semel per modum *transcendentis*, & semel per modum *nature*? tract. 6. disp. 2. pag. 55. num. 64.

Constitutio personæ divinæ, & constitutio naturalissima ex diversis capitibus oritur in divinis; & quare? pag. 57. num. 68.

Dantur in divinis proprietates constitutive, & distinctivæ personarum. disp. 3. pag. 76. numer. 49.

Constitutio divinarum personarum est constitutio per simplicitatem. ibid.

Ex ea non arguitur compositio. ibid.

Eiusmodi constitutio est realis, est extrema non fiat realiter distincta. ibid.

Formæ constituentes personas non sunt absolute, sed relative. num. 51.

In relativis idem est constitutum, & distinctivum. pag. 82. num. 69.

Contradiçtio.

Contradiçtio ad libertatem requisita non est querenda in actibus, sed in obiectis. tract. 9. disp. 2. num. 18.

Contradiçtionis libertas quæ sit? pag. 421. num. 12. & 18.

Corruptio.

Ad finem ultimum qualis debeat esse conversio? tract. 8. disp. 1. pag. 318. num. 81.

Nequit voluntas simul esse conversa ad duos ultimos fines. pag. 319. num. 87.

Per quid convertatur voluntas ad bonum proprium, sicut ad ultimum finem? pag. 322. num. 97.

Sit ne talis conversio peccaminosa? ibid.

Eadem conversio ad bonum proprium, quæ sine gratia est ut ad vitium finem, gratia existente est ad non vitium. pag. 328. num. 114. & seq.

Corpus.

Triplex corporis acceptio. tract. 7. disp. 1. pag. 118. num. 1.

Vniri corpori per modum formæ informantis repugnant Angeli. pag. 124. num. 24.

Quomodo hinc deducendum, quod Angeli non habent corpora naturaliter sibi vnita? ibid.

Ex qua materia formentur corpora ab Angelo bono, & malo assumpta? pag. 125. num. 27.

Qua virtute formentur corpora ab Angelis, & demonibus assumpta? num. 28.

An Deus possit assumere corpus, eo modo quo Angelus assumit? num. 29.

Probabile est, quod anima separata potest assumere corpus. pag. 126. num. 30.

Probabile est oppositum. ibid.

Cur corpus Christi non sit in speciebus tanquam in loco? pag. 138. num. 76.

Corpus per potentiam Dei absolutam potest esse in eodem loco per duplicem rationem formalem essendi in illo. pag. 143. num. 96.

Corpus Christi Domini est in pluribus locis ut pluribus ratione diversarum virtutum essendi in loco. pag. 150. num. 119.

Corpus Christi movetur per accidens ad motum specierum. pag. 155. num. 137.

Corpus gloriosum non potest moveri in instanti. pag. 169. num. 183. & tract. 8. disp. 2. pag. 368. num. 90.

Corpora quod superiora sunt, eo sunt magis in actu; & in quo hæc maior actualitas consistat? tract. 7. disp. 2. pag. 184. num. 43. & deinceps.

Corpus gloriosum ratione subtilitatis non potest penetrare alia corpora penetratione rigorosa, ita ut possit coexistere cum eis in eodem loco. tract. 8. disp. 2. pag. 368. num. 93.

Et si aliquando penetrat, ut Corpus Christi, non provenit ex subtilitatis dote, sed per miraculum. ibid.

Potest dici, quod potest penetrare alia corpora; & in quo sensu? ibid.

Sed in eodem sensu duo corpora gloriosa non se penetrant; & quare? ibid.

An corpus gloriosum possit videri ab oculo non glorificato. pag. 369. num. 94. Vide *Claritas*.

Corruptibile.

Sicut datur duplex genus corruptibilitatis, etiam datur duplex aliud incorruptibilitatis. tract. 8. disp. 1. pag. 347. num. 35.

Vnio beata non est corruptibilis ex parte alicuius causæ creatæ extrinsecæ. pag. 398. numer. 36.

Creatio, Creatura, Creatum.

Dantur in rerum natura creaturæ purè intellectuales. tract. 7. disp. 1. pag. 119. n. 4.

Quomodo hoc ex perfectione univèrsi deducendum sit? ibid.

Nulla creatura datur defectu, quæ sit ex se impeccabilis absolute. disp. 3. pag. 239. n. 25.

Potest reddi impeccabilis per aliquod donum gratuitum. ibid.

Non potest fieri a Deo aliqua creatura intellectualis ex natura sua omnino impeccabilis, hoc est circa finem supernaturalem. n. 26.

Quomodo hæc impossibilitas deducenda ex eo; quod nulla voluntas creata, vel creabilis potest esse regula omnium suarum operationum? pag. 240. num. 30.

Quomodo hoc idem deducendum ex eo, quod nulla voluntas creata est possibilis, quæ habeat in se omnem rationem boni? pag. 242. num. 35.

Quomodo etiam, ex eo quod esset facta ex nihilo, ea impossibilitas deducenda? pag. 243. num. 36.

Cur non deducenda eadem impossibilitas in gratia sanctificante, & aliis donis supernaturalibus, cum sint facta ex nihilo? pag. 244. n. 43.

Creatura non habet propriam rationem mediæ respectu Dei. tract. 8. disp. 1. pag. 307. n. 49.

Non amatur a Deo amore concupiscentiæ, sed benevolentia. ibid.

Non est Deo utilis. ibid.

Non amatur a Deo amore purè affectivo. numer. 50.

Quæ sit ratio proxima terminandi divinam dilectionem ex parte creaturæ? num. 51.

Creaturæ irrationales non agunt proprie propter finem. pag. 309. num. 56.

Non cogitant formaliter finem, neque medium. ibid.

Nec se movent in illum formaliter ut talem. ibid.

In omnibus movetur ab intelligentia. n. 58.

Ut sic motus operantur proprie propter finem; & quare? ibid.

Creatura mensurata per ævum, & per aternitatem participatam est incorruptibilis ab intrinseco. disp. 2. pag. 349. num. 41.

Qualibet creatura habet inclinationem univèrsalem ad id, quod Deus vult de ea disponere. tract. 9. disp. 3. pag. 432. num. 4. pag. 433. num. 7.

Nulla creatura patitur a Deo violentiam. pag. 432. num. 6.

Est circumstantia moralis, significans nem intrinsecum operantis. tract. 10. disp. 2. pag. 478. numer. 1.

Qualiter auget moralitatem actus? pag. 479. num. 10.

D

Deitas, Deus.

Intra Deum datur vera & formalis processio unius personæ ab alia. tract. 6. disp. 1. pag. 14. num. 2.

Solum potest communicari infinite personæ divinæ. pag. 2. num. 4.

In Deo non datur duplex intellectus, alius essentialis, & alter rationalis. pag. 12. n. 41.

Cur in Deo neget D. Thom. rationem potentia respectu actum essentialium; & illam concedat respectu notionalium? pag. 2. n. 4.

In Deo datur processio per voluntatem. pag. 28. num. 92.

Dantur in Deo relationes reales. disp. 2. pag. 374. num. 1.

Cur relatio dominij non sit in Deo realis, sed rationis, & relatio paternitatis, & filiationis sint reales? num. 2.

Si in Deo non essent relationes reales, natura divina non esset perfectissima, quamvis non addant perfectionem. pag. 38. num. 5.

Quæ relationes distinguantur realiter in Deo, & quæ non? pag. 40. num. 12.

Si non daretur in Deo distinctio realis relationum, non daretur Trinitas realis personarum. ibid.

In Deo non sunt, nisi quatuor relationes reales. pag. 42. num. 20.

Et quamam sint? ibid.

Non datur relatio realis in Deo; quæ fundetur in unitate, & numero, nec quæ fundetur in ratione mensuræ, & mensurabilis. n. 21.

In Deo tantum datur relatio realis fundata in processione. ibid.

Vnicum tantum verbum datur intra Deum. pag. 43. n. 23 & seq.

Cur Deus non producat verbum per actus virtutum intellectuum, nempe scientiæ, artis, &c. ibid.

Deus ut preintellectus personis est existens. pag. 44. num. 27.

Nulla est in Deo existentia relativa. pag. 45. num. 28.

Quomodo ex vnica compositi substantialis existentia deducendum, vnicam tantum in Deo dari existentiam? pag. 46. num. 34.

Quomodo ex relationis creatæ existentia inferendum, vnicam tantum in Deo dari existentiam? pag. 47. num. 36.

In Deo cur dantur tres substantiæ relativæ, Dddd 3

& non tres existentia relativa. pag. 49. numer. 42.
 In Deo non datur distinctio pure numerica. pag. 53. num. 58.
 In Deo non sunt tres boni, aut tres Sancti substantivè: & quare? pag. 59. num. 76.
 Sunt tamen tres res, tres unitates. n. 77.
 Non fuit tria entia substantivè. pag. 60. num. 78.
 In aliquo sensu possunt dici tria entia substantivè; & in quo? ibid.
 Nec tria aliquid, prout aliquid est passio entis. num. 79.
 In Deo non est aliud, & aliud proprie loquendo, licet sit aliud, & aliud, vel aliud, & aliud suppositum, id est cum addito. ibid.
 Nec tres veritates, aut tria vera substantiva. numer. 80.
 Sunt tria entia adiectivè, sicut tres divini, & tres omnipotentes, & tres eterni adiectivè. pag. 61. n. 82.
 Quomodo hoc nomen *Deus* ex adiectivo termino limitatur ad supponendum pro aliqua determinata persona? num. 83.
 Pro quo supponit in hac propositione, *Deus generati* ibid.
 Pro quo in ista, *Deus spirat*? ibid.
 Pro quo in ista, *soli Deo honor, & gloria*? numer. 82.
 In significato huius nominis *Deus* importatur Deitas secundum unam rationem in recto, & secundum aliam in obliquo. disp. 3. pag. 65. num. 13.
 In Deo datur substantia propria naturæ divinæ. pag. 66. num. 15.
 Debetur Dei infinita perfectio, si non haberet propriam substantiam absolutam. num. 16.
 Deus, ut præintellectus personis, intelligit, & existit ut quod. pag. 68. num. 23.
 Quare sit subsistens, & non sit persona? pag. 69. num. 26.
 Quare sit operans ut quod, & non generans ut quod pro priori ad relationes? pag. 70. numer. 30.
 In Deo sunt tres substantiæ relativæ. n. 31.
 Quare sint plures substantiæ, & non plures misericordie, nec plures existentia? pag. 72. num. 37. & seq.
 Sunt tantum tres personæ, & non plures. pag. 73. num. 40.
 An Deus possit assumere corpus, eo modo quo Angelus assumit? tract. 7. disp. 1. pag. 125. num. 29.
 Omnes Dei apparitiones, quæ in veteri testamento leguntur, fuerunt factæ ministerio Angelorum iuxta mentem D. August. & D. Thomæ. ibid.
 Cur Deus nequeat esse in locis extremis, quin simul sit in intermedijs, bene tamen Angelus? pag. 150. num. 118.

Cur Deus speciali titulo dicatur causa præmij, quam meritis cum homo concurrat ad utrumque in virtute ipsius Dei? tract. 8. disp. 2. pag. 338. num. 9.
 Nulla creatura patitur à Deo violentiam. tract. 9. disp. 3. pag. 432. num. 6.
 Per amorem amicitie potius Deus non possidet, quam possideatur. tract. 8. disp. 2. pag. 343. num. 24.
 Quicquid in Deo formaliter existit, debet esse summè perfectum secundum omnem rationem. tract. 9. disp. 1. pag. 394. n. 18. & seq.
 Semper agit propter finem universalissimum. disp. 3. pag. 433. num. 8.
 Deus proprie non videtur creaturis. tract. 8. disp. 1. pag. 308. num. 53.
 In actionibus Dei alia est terminatio activa ad creaturas, & alia passiva. pag. 306. n. 47.
 Quoad passivam sunt propter finem, qui sit vera causa. ibid.
 Quid sit ille finis? ibidem.
 Quantum ad terminationem activam non habent causam, sed rationem finalem. n. 48.
 Quæ sit hæc ratio finalis? ibid.
 An actibus notionalibus Dei conveniat distinctio actionis humanæ? pag. 308. n. 55.
 Sitne in Deo electio rigorosa? tract. 8. disp. 1. num. 53.
 Electio Dei non differt virtualiter ab intentione. pag. 303. num. 34. pag. 308. num. 53.
 Etiam si specificetur à fine, non tamen electio creatur. ibid.
 Licet Deus diligat merita nostra in ordine ad beatitudinem, non sunt medium respectu ipsius Dei, sed respectu nostræ beatitudinis. num. 53.
 Dæmon.
 Quoties dæmones alligantur passivè alicui loco; & permittitur eis operari, prior est contactus per passionem, quam contactus per operationem. tract. 7. disp. 1. pag. 141. num. 90.
 Hinc deducendum, quod passio est ei præcipua ratio essendi in loco violento, & non operatio. ibid.
 Dæmones, cum operantur in loco distante ab inferno, ut spheram suam prætergrediantur, tunc non sunt in inferno passivè tanquam in loco; & quare? pag. 143. num. 95.
 Non est inconveniens, quod in dæmone sit duplex ratio adæquata essendi in loco, per contactus distinctos in specie. num. 96.
 An, quando dæmon in ludam introisse dicitur, fuerit in eius anima per intimum illapsus? tract. 7. disp. 2. pag. 181. num. 34.
 Alligatio dæmonis inferioris per superiorem non est physica, sed tantum moralis. ibid.
 Dæmones sunt obstinati in suo peccato. disp. 3. pag. 285. num. 161.
 Dæmonum obstinatio ad minus provenit ex denegatione omnium auxiliorum. ibid.
 Quo

Quomodo coheret cum hoc, quod possint peccare, & defacto peccent? num. 162. & seq.
 Prima, & potissima radix obstinationis eorum est propria natura Angelica, & conditio suarum potentiarum. pag. 286. num. 164.
 Qua ratione sit tanta obstinatio dæmonum, ut non possint facere opus aliquod ex omni capite moraliter bonum? pag. 290. num. 173.
 Semper sunt in actuali odio Dei, non ex natura sua, sed ratione status. pag. 291. num. 175.
 Alligatio dæmonum an sit illis simpliciter violenta? tract. 9. disp. 3. pag. 437. num. 21.
 Dæmones licet conservent perfectiones naturales, non tamen quantum ad omnes denominationes. tract. 8. disp. 2. pag. 217. num. 141.
 Non diligunt Deum super omnia, etiam ut finem naturalem. ibid.
 Non habent naturalem beatitudinem. ibid.
 Delectatio.
 Delectatio de fine consecuto, an sit propter finem? tract. 8. disp. 1. pag. 306. num. 45.
 Non est beatitudo, sed consequitur illam. disp. 2. pag. 340. num. 16.
 Quomodo se habeant delectatio, fructus, & gaudium? ibid.
 In beato datur duplex delectatio: alia correspondens amori amicitie, & alia amori concupiscentiæ. num. 17.
 Delectatio, & amor distinguuntur essentialiter. ibid.
 Deliberatio.
 Quando sit necessaria ad rationem actus humani, ut humanit? tract. 8. disp. 1. pag. 303. num. 37. & seq.
 Denominatio.
 Denominatio primaria actus communicatur extrinsece obiecto primario. tract. 8. disp. 1. pag. 300. num. 27.
 Quæ sit denominatio primaria actus divinæ prædestinationis, electionis, &c. numer. 28.
 Densitas.
 Densitas corporis non semper impedit lucem. tract. 8. disp. 2. pag. 368. num. 91.
 Differentia.
 Non omnis differentia addit perfectionem generi. tract. 6. disp. 2. pag. 56. num. 65.
 Natura intellectualis constat ex genere, & differentia: Cur nequeat cognoscere alia à se per suam essentiam, tanquam per speciem? tract. 7. disp. 2. pag. 176. num. 22.
 Difficultas.
 Respectu proprii boni naturalis non est difficultas in voluntate. tract. 11. disp. 2. pag. 531. num. 10.
 Quare habeat difficultatem in ordine ad bonum alienum, cum non habeat difficultatem in ordine ad bonum proprium? pag. 532. numer. 14.
 Difficultas, quam habet voluntas ad bonum pro-

prium, oritur ex passionibus residentibus in appetitu. ibid.

Diffinitio.

Diffinitio generationis substantialis ut de. tract. 6. disp. 1. pag. 19. num. 60.
 Diffinitio generationis viventium ut sic. num. 61.
 Verba diffinitionis debent accipi in sensu formalissimo. pag. 33. num. 115.
 Diffinitio personæ ut sic. disp. 3. pag. 61. numer. 1.
 Quid intelligatur per illa verba, *individua substantia*, posita in diffinitione personæ? ibid.
 Quid nomine *rationalis*. ibid.
 Cur non cooperat naturæ divinæ, ut præintellectæ relationibus. ibi, & seq.
 In diffinitionibus explicandis standum est communi Doctorum placito, & maxime Principum illius facultatis, ad quam spectant. tract. 7. disp. 1. pag. 138. num. 79.
 Finis diffinitio. tract. 8. disp. 1. pag. 292. num. 14.
 Diffinitio vicini finis. pag. 318. num. 81.
 Diffinitio beatitudinis. disp. 2. pag. 235. num. 12.
 Traditur diffinitio dotis animæ pro matrimonio spiritali, & explicatur. pag. 362. num. 75.
 Diffinitio aureolæ. pag. 374. num. 109. & 112.
 Diffinitio voluntarij explicatur. tract. 9. disp. 1. pag. 388. num. 11.
 Traditur duplex diffinitio libertatis. disp. 2. pag. 415. num. 1.
 Diffinitio violenti. disp. 3. pag. 432. num. 2.
 Diffinitio moralitatis tam in communi, quam in particulari statuitur. tract. 10. disp. 1. pag. 469. num. 62.
 Dilectio. Vide Amor, seu dilectio Angel. verb. Angelus.
 Discursus.
 In Angelis non est discursus proprie dictus. tract. 7. disp. 2. pag. 224. num. 157.
 Nec etiam circa obiecta supernaturalia. pag. 228. num. 167.
 Licet quandoque dæmones cognoscant aliqua per coniecturam, non tamen discurrunt. pag. 227. num. 166.
 Dispositio.
 Eadem forma secundum unam considerationem petit dispositionem in subiecto, quam non exigit secundum aliam. tract. 6. disp. 1. pag. 17. num. 54.
 Dispositio in quo differat ab habitu. tract. 11. disp. 1. pag. 512. num. 5.
 An vitium sit proprie dispositio, vel habitus? pag. 515. num. 13.
 Habitus vitij magis convenit cum dispositione vitiosa, quam cum habitu virtuoso. ibid.
 Quo pacto dispositio concurrat ad productionem habitus? pag. 517. num. 18. & seq.
 Distinctio.
 Omnis oppositio relativa supponit distinctio-

is, & producta tract. 6. disp. 1. pag. 2. numer. 6.
 Distinctio seu multipliciter personarum non obstat admitti, cum obicit distinctio in natura; & quare? pag. 3. n. 10.
 Non datur in Deo distinctio pure numerica. disp. 2. pag. 3. n. 58.
 Non omnis distinctio realis formaliter in divinis est oppositio realis formaliter. disp. 3. pag. 84. num. 75.
 In divinis nullum est caput distinctionis realis, nisi quod una persona sit à qua alia, & alia sit, que ab illa. pag. 105. n. 134.
 Omnis distinctio realis in Deo oritur ex oppositione reali relativa. pag. 106. n. 135.
 Nulla realis distinctio inter relationes disparatas in divinis. num. 136.
 An distinctio processionum divinarum sit ratio à priori distinctionis personarum, vel e converso? pag. 107. n. 139.
 Distinctio disparata non est realis nisi ex limitatione. pag. 108. n. 141.
Distinctivum. Vide Constitutum.
Divinum.
 In divinis processio ex modo significandi non significat nisi relationem, sed reipsa est quid absolutum: & quare? tract. 6. disp. 1. pag. 13. num. 44.
 Quæ in creatis sunt dispersa, in divinis sunt unita. pag. 12. n. 38. pag. 16. n. 51.
 Quadruplex acceptio divini. pag. 32. n. 109.
 Intellectus divinus producit terminum omnibus modis divinum, non verò voluntas divina; & quare? n. 110.
 In divinis nulla existentia datur, præter absolutam divinæ essentia. disp. 2. pag. 45. n. 28.
 In divinis unicam tantum verbum, & hoc per intelligere primordiale productum. pag. 43. n. 23. & seq.
 Cur non producat verbum per actus scientia, artis, &c. ibid.
 In divinis non sunt tres boni, aut tres sancti substantivè: & quare? pag. 59. n. 76.
 Sunt tamen tres res, ac tres unitates. n. 77.
 Non sunt tria entia substantivè. pag. 60. n. 78.
 In aliquo sensu possunt dici tria entia substantivè; & in quo? ibid.
 Nec tria aliquid, prout aliquid est passio entis. num. 79.
 In divinis non est aliud, & aliud proprie loquendo, licet sit alius, & alius, vel aliud suppositum, id est cum addito. ibid.
 Nec tres veritates, aut tria vera substantivè. numer. 80.
 Sunt tria entia adicæivè, sicut tres divini, & tres omnipotentes adicæivè. pag. 61. num. 82.
 In divinis est formaliter ratio personarum. disp. 3. pag. 63. n. 32.

In divinis tres personæ, & tres hypostases, non autem tres substantiæ, & tres viæ. n. 6.
 In divinis non sunt tria individua. ibid.
 In divinis sunt tres substantiæ relative. pag. 70. num. 29.
 In divinis sunt tantum tres personæ, & non plures. pag. 73. n. 40.
 In divinis est numerus transcendentalis personarum, sed non est numerus simpliciter. num. 41.
Dominium.
 Dominium supra actionem primariorum convenit soli voluntati. tract. 9. disp. 2. pag. 423. numer. 26.
 Qualis sit actus proprius dominij? ibid.
 Solius potentia, quæ movet quoad exercitium, est per se primo habere dominium supra actionem. ibid.
Donum.
 Doni definitio, & conditiones. tract. 6. disp. 3. pag. 113. num. 158.
 Ad rationem doni non requiritur actualis datio. ibid.
 Actio, per quam confertur donum, debet esse omnino liberalis. ibid.
 Donum in divinis dicitur tam essentialiter, quam personaliter. n. 159.
 Esse donum ex vi processionis, & proprietatis est solius Spiritus-sancti: & quare? pag. 114. num. 160.
Donum Spiritus-sancti.
 Donum Spiritus-sancti potest sumi tripliciter, & pro beneficijs promoventibus nos ad salutem, & pro quibusdam perfectionibus, quæ antonomastice Spiritus-sancti dona vocantur. tract. 11. disp. 3. pag. 552. n. 22.
 Quid per unumquodque denotetur? ibid.
 Sunt septem pag. 554. n. 23. & 28.
 Sunt in Christo, & in nobis. ibid.
 Sunt per se infusa, & supernaturalia. pag. 553. num. 24.
 Philosophi non ea cognoverunt. ibid.
 Sunt verè, & proprie habitus. n. 25.
 Hæc dona dantur ad hoc, ut homo connaturaliter elicit operationes ex motione, & instinctu Spiritus-sancti. ibid.
 Dona Spiritus-sancti distinguuntur realiter à virtutibus, tam acquisitis, quam infusis, sive theologis, sive moralibus. pag. 554. n. 28.
 Eadem sunt dona in via, & in patria. ibid.
 Dona, & virtutes habent obiecta formaliter diversa. pag. 555. n. 30.
 An, & quomodo conducant ad salutem? pag. 556. n. 32.
 Actiones donorum sunt extraordinariæ dupliciter, vel ex parte obiecti, vel ex parte subiecti. pag. 555. & 556. n. 31. & 32.
 Sunt imperfectiora virtutibus theologis, perfectiora tamen virtutibus moralibus. pag. 556. num. 33.

Homo non movetur per illa necessitatio, aut omnino passivè, nec ut instrumentum proprie dictum. ibid.
 An de eis verificetur definitio virtutis? num. 34.
Do.
 Angelus cognoscit naturaliter dotes corporis gloriosi, quin ex hoc arguatur cognoscere causam, ex qua dimanant. tract. 7. disp. 2. pag. 217. num. 142.
 Dicitur de pretio, quod cum vxore datur marito ad sublevanda onera matrimonij. pag. 362. num. 74.
 Trium ratione dotis. ibid.
 Eius ratio convenit dotes animæ. ibid.
 Traditur distinctio dotes animæ pro matrimonio spirituali, & expliatur. pag. 362. num. 75.
 Dona, quæ animabus in via conceduntur, non sunt dotes. num. 76.
 Dotes animæ sunt tantum tres correspondentes tribus virtutibus theologis. pag. 363. num. 77.
 Sunt visio, fructus, & comprehensio. ibid.
 Cur alia plures perfectiones à ratione dotis excludantur? num. 78.
 Dotes visionis, & fructus non sunt actus, sed magis habitus. pag. 364. num. 80.
 Differant ab ipso matrimonio spirituali, pro quo conferuntur, quodque ex eis aitur. ibid.
 Dotes comprehensionis proprie non est habitus, nec actus, sed relatio voluntatis ad Deum, ut præsentem per visionem. pag. 365. num. 82.
Vide Comprehensio.
 An, & quomodo in Angelis, & in anima Christi Domini sint dotes? num. 85. & seq.
 Etiam in corporibus beatis erant quatuor dotes, & non plures, nempe subtilitas, impassibilitas, agilitas, & claritas. pag. 367. num. 87.
 Quare non sunt plures, vel pauciores? ibid.
 Explicatur natura eorum. pag. 368. & 369. num. 88. & seq.
 Ex quo principio orientur? pag. 368. num. 92.
 Pertinent ad genus qualitatis, suntque formæ intrinsecæ. pag. 368. num. 95.
 An, & quomodo sint supernaturales? pag. 371. num. 99. & seq. *Vide Subtilitas, Impassibilitas, Agilitas, & Claritas.*
Duratio.
 Durationum constitutiva, & distinctiva. tract. 6. disp. 2. pag. 45. num. 29.
 Durationis adæquata divisio. ibid.
 Omnis duratio in Deo est eternitas. ibid.
 Duratio relationis creatæ est quid absolutum. pag. 47. n. 36.

E

Effectus.
 Effectus formales multipliciter realiter provenientes à formis realiter distinctis. tract. 6. disp. 2. pag. 53. num. 56.

Omnis forma absoluta, aut relativa unita suo subiecto conaturali debet tribuere suum effectum primarium. ibi. disp. 3. pag. 63. numer. 71.
 Effectus determinatus non potest cognosci in causa indifferenti. tract. 7. disp. 2. pag. 205. num. 108.
Electio.
 Quid interit inter electionem, & alium actum simplicis voluntatis, qui dicitur voluntas, in hoc, quod est posse tendere ad impossibile propositum ut tale. tract. 7. disp. 3. pag. 269. num. 114.
 Obiectum formale quod electionis non est finis, sed media. tract. 8. disp. 1. pag. 500. num. 26.
 Finis est ratio subiecta extrinsecæ, & radicalis seu remota illius. ibid.
 Electio non tribuit suam denominationem primariam fini, sed medijs. num. 27.
 Quæ distinctio datur inter electionem, & intentionem in attingentia, mediorum, & finis? ibid.
 Electio respicit duplicem rationem subiectam, aliam proximam, & alteram, radicalem; explicatur hoc. pag. 301. num. 31.
 Electio Dei non distinguitur virtualiter ab intentione. pag. 303. num. 34. pag. 308. & numer. 53.
 Brian si electio divina specificetur a fine, non sequitur inter dicendum esse de electione creatura. ibid.
 Sit ne in Deo electio rigorosa? ibid. pag. 308. & num. 53.
 Electio, & intentio distinguuntur specie in se physico. pag. 303. num. 35.
 Idem actus potest esse intentio, & electio. pag. 313. num. 67. pag. 317. & num. 79.
 Electio est actus voluntatis, & non intellectus. tract. 9. disp. 2. pag. 473. num. 25.
 Actus electionis ut talis in genere moris à quo sumat suam moralitatem? tract. 10. disp. 1. pag. 455. num. 26.
 Electio, ut electio, non solum habet bonitatem moralem à bono fine, sed etiam à bono obiecto sub expressione medijs. ibi. disp. 2. pag. 485. num. 21. pag. 487. & num. 24.
 Intentio bona moraliter non influit in electionem malam. pag. 488. num. 30.
Emanatio.
 Processiones divine non sunt pure emanationes sed veræ actiones. tract. 6. disp. 1. pag. 7. numer. 20.
 Emanatio, quæ non est vera operatio, dicitur imperfectiorem. ibid.
 Ideo à divinis processionibus releganda. ibid.
 In conceptu emanationis intelligibilis nulla clauditur imperfectio. ibid.
Enti.
 Enti à se, seu primo enti repugnat procedere ad alio, tanquam à causa, non tamen ei repugnat.

nat habere verum principium: & quare? tract. 6 disp. 1. pag. 4. n. 12.
 Ens a se dupliciter sumitur. pag. 3. n. 109.
 In divinis non sunt tria entia substantive. ibid. disp. 2. pag. 60. n. 78.
 Quid per nomen *entis* significetur? ibid.
 Entia, quod nobiliora, eo sunt in maiori excessu creata: & quare? tract. 7. disp. 1. pag. 126. n. num. 32.
 Quomodo hoc intelligendum? num. 33. & deinceps.
 Error.
 Non potuit precedere in intellectu Angeli in primo suo peccato aliquis error, aut ignorantia, sed sola inconsideratio. tract. 7. disp. 3. pag. 274. n. 126.
 Quomodo intelligendus D. Thom. asserens ad primum peccatum Angeli præcisse errorem circa circumstantias eligibilium? pag. 276. n. 132.
 Cur error sit malum pœnis; secus verò inconsideratio? pag. 277. n. 133. & seq.
 Recipere esse ab alio quando dicat imperfectionem in recipiente, & quando non. tract. 6. disp. 7. pag. 3. n. 8.
 Quomodo iudicet etiam melius non esse, quam esse? tract. 7. disp. 3. pag. 243. n. 39.
 In peperuis idem est esse, & posse. tract. 7. disp. 1. pag. 277. n. 35.
 Quod aliquid magis multiplicetur in esse intelligibili, quam in esse naturali, quando verum. pag. 121. num. 56.
 Esse per se convenit formæ per se subsistenti. pag. 133. num. 68.
 Prius est hominem habere esse, adhuc in ordine supernaturali, quam beatum esse. tract. 8. disp. 2. pag. 338. n. 8.
 Essentia.
 In relatione divina non datur in absolutum distinctum virtualiter ab essentia. tract. 6. disp. 2. pag. 54. num. 60.
 Quomodo inter essentiam, & existentiam Angeli datur mutua, & reciproca causalitas? tract. 7. disp. 2. pag. 171. n. 5.
 Essentia universalis, etiam corporea, non est obiectum proportionatum cum potentia corporea. tract. 7. disp. 1. pag. 119. n. 3.
 Essentia divina.
 Communicatur infinite, non ad extrâ, sed præcise ad intrâ. tract. 6. disp. 1. pag. 2. n. 4.
 Essentia divina, ut præintellecta relationibus concipitur existens. ibi. disp. 2. pag. 44. numer. 27.
 Quomodo cum hoc coheret, quod sit vltima actualitas omnium divinorum. ibid.
 In Deo non datur alia species impressa, & expressa, nisi essentia divina. ibi. disp. 3. pag. 97. num. 108.
 Essentia divina non vnitur cum intellectu beati

per modum speciei, nisi prius vniatur per intellectum illapsum. tract. 7. disp. 2. pag. 178. num. 26.
 Quare essentia divina non possit esse obiectum per se prius representatum per essentiam Angeli. pag. 173. num. 13.
 In essentia divina nihil potest apparere malissimo appareat omnis ratio boni. tract. 8. disp. 2. pag. 352. num. 48.
 Eucharistia. Vltima Christi. Corpus.
 Exemplum.
 Exemplum potest adduci iuxta probabilem sententiam aliorum. tract. 8. disp. 1. pag. 299. num. 23.
 Aliqua adducit D. Thom. iuxta sententiam contrariam, & etiam Aristor. in lib. Logic. ibid.
 Existentia. Existere.
 Intellectio ita est productio verbi, quod simul est existentia in ordine intelligibili. tract. 6. disp. 1. pag. 15. num. 48.
 Tam in creatis, quam in divinis quæ habent diversas existentias, etiam habent diversas durationes, & e converso. ibid. disp. 2. pag. 46. n. num. 33.
 In composito substantiali creato tantum datur vna existentia intra lineam substantiam. ibid. num. 34.
 Relatio creata existit per existentiam tantum absolutam. pag. 47. num. 36.
 Cur existentia rei non possit esse radix vnicatis, vel pluralitatis pure individualis. tract. 7. disp. 2. pag. 130. num. 50.
 Existentia est naturaliter inseparabilis à formæ per se subsistenti. pag. 135. n. 68.
 Forma per se existens est incorruptibilis ex natura sua sive propria, sive impropria corruptione. ibid.
 Quomodo inter essentiam, & existentiam Angeli datur mutua, & reciproca causalitas? ibid. disp. 2. pag. 171. num. 5.
 Existentia divina.
 Essentia divina, ut præintellecta relationibus, existit per propriam existentiam absolutam. tract. 6. disp. 2. pag. 44. num. 27.
 Quomodo cum hoc coheret, quod sit vltima actualitas omnium divinorum. ibid.
 Nulla existentia in divinis præter absolutam divinæ essentię. pag. 45. num. 28.
 Si darentur tres existentie relative, essent in divinis plures æterni, & plures increati substantive: & quare? ibid.
 Quomodo ex vnicæ compositi substantialis existentia deducendum, vnicam tantum dari in Deo existentiam? pag. 46. num. 34.
 Quomodo ex relationis create existentia inferendum vnicam tantum dari in Deo existentiam. pag. 47. num. 36.
 Pluralitas existentiarum in divinis pugnat cum hoc, quod existentia sit vltima actualitas. pag. 48. n. 38.
 Qua-

Quare in Deo datur tres subsistentie relative, & non tres existentie relative? pag. 49. numer. 42.
 Existentia absoluta quomodo communicetur relationibus divinis, ut per eam existant? numer. 43.
 Quod sit vltima actualitas, quomodo intelligendum? ibid.
 Primum quasi susceptibile existentie divinæ est essentia, attributa vero, & relationes quasi secundaria. ibid.
 Facilitas.
 Facilitas est per se, & alia per accidens. tract. 11. disp. 1. pag. 514. num. 11.
 Prima consistit in eo, quod offert obiectum, & actus secundam secundam in remotione impediendorum. num. 12.
 Secunda non requirit habitum. ibid.
 Facilitas in actu virtuoso est modus intrinsecus. pag. 518. num. 22.
 Virtus producit facilitatem in actu virtuoso. pag. 519. num. 26.
 Non per se primo, sed secundario. ibi. num. 26. pag. 520. & num. 27.
 Filiatio, Filius.
 Non dicitur actus, & principatus, licet Pater dicatur agens, & principium filij, & quare? tract. 6. disp. 1. pag. 7. num. 22.
 Eadem est ratio Verbi, & Filij in divinis, non tamen sunt synonyma. pag. 16. num. 88.
 Quomodo sub conceptu filij respiciat creaturas, & quomodo sub conceptu verbi. pag. 27. numer. 90.
 Ratio imaginis est propria folij Filij. num. 91.
 Cur Filio ratio imaginis conveniat, non autem Spiritui sancto? ibid.
 Filiatio est notio filij. ibid. disp. 3. pag. 75. numer. 47.
 Spiritus sanctus verè procedit à Filio. pag. 103. num. 128.
 Quomodo ex eo, quod filius procedat ut verbum, & Spiritus sanctus ut amor, deducendum, quod Spiritus sanctus procedit à filio? ibid.
 Procedit à Verbo, tanquam à principio quod, & quomodo hoc probatur? num. 129.
 Si Spiritus sanctus non procederet à Filio, non distingueretur realiter ab illo. pag. 105. numer. 134.
 Nec processiones Filij, & Spiritus sancti distinguerentur realiter, sed virtualiter. pag. 107. num. 138.
 In quo sensu dicatur, quod Spiritus sanctus procedit à Patre per Filium? pag. 109. num. 144.
 Filiatio, & spiratio passiva opponuntur radicaliter. Paul. Theol. Salm. Tom. II.

liter, non verò proxime, & formaliter. pag. 110. num. 146.
 Probabile est, quod præcisè ex vi illius oppositionis non distinguantur proxime, & formaliter, sed solum radicaliter. ibid.
 Probabile etiam est, quod hæc oppositio sufficiat ad distinctionem realem forma liter talem inter illas relationes. ibid.
 Si Spiritus sanctus non procederet à Filio, non essent due personæ realiter, sed vna. ibi. n. 147.
 Pater, & Filius sunt vnum principium Spiritus sancti. pag. 112. num. 154.
 Pro quo supponat filij principium. ibid.
 In missione visibili filij visibilis creatura se habet ut terminus ad quem; secus verò in missione Spiritus sancti: & quare? pag. 115. numer. 166.
 In missione est duplex habitudo rei missæ: alia ad mittentem, & alia ad id, cui sit missio. ibidem.
 In missione visibili Spiritus sancti est novo modo in creatura visibili præcisè tanquam in signo, sed Filius est in natura humana per vnicam substantialem: & quare? pag. 116. n. 168.
 Filius mittitur tanquam sanctificationis auctor, sed Spiritus sanctus tanquam sanctificationis indicium: & quare? ibid.
 Quare missio visibilis Filij sit vnicæ tantum, & hæc in natura assumpta; missio vero Spiritus sancti multiplex? ibid.
 Finitis.
 Etymologia finis aperitur. tract. 8. disp. 1. pag. 292. num. 1.
 Finitis distinctio. ibid.
 Explicatur duplex ratio finis. pag. 293. num. 2.
 Quis dicatur finis qui: quis finis cuius quis finis quo: quis finis cuius gratia? num. 3.
 Quis finis proximus: quis remotus: quis operis: quis operantis: quis intrinsecus: quis extrinsecus: quis vltimus: quis non vltimus? num. 4.
 Ratio boni inuenitur intrinsecè, & per se in fine. num. 7.
 Finitis pertinet ad rationem specificativam voluntatis. ibid.
 Bonum finis est bonum simpliciter, bonum mediè secundam quid, pag. 295. num. 12.
 Solus finis est obiectum specificativum voluntatis. pag. 296. num. 17.
 Finitis non est obiectum quod formale electionis, est tamen ratio sub qua extrinsecè, & radicalis, seu remota. pag. 300. num. 26.
 Quomodo intelligatur, quod finis, prout relucet in medijs, specifice simplicem volitionem? pag. 301. num. 29.
 Probabilis est, quod hic actus terminatur tantum ad finem in se ipso. ibid.
 Quis sit proprie aliquid esse propter finem? pag. 304. num. 40.
 Quid sit fieri gratia finis; quid ex amore finis? pag. 305. num. 44.
 Eccc Idem

Idem amor simul est causalitas, & effectus finis. *ibid.*
 An, & quomodo actiones Dei sint propter finem? pag. 306. num. 47.
 Finis quomodo est causa illarum, & quomodo ratio tantum a priori. *ibid.*
 An aliquid, præter Deum, sit finis divinæ actionis? pag. 306. num. 47. & 48.
 Actus notionales Dei nullo modo sunt propter finem. pag. 308. num. 55.
 Quæ cognitio requiritur ad movendum se infinem. pag. 303. num. 38. & seq.
 Intermedia, quæ per se primò habent intrinsecam bonitatem, & honestatem, exercent propriè rationem finis. pag. 311. num. 61.
 Quomodo in eis concurrant omnia requisita in distinctione finis. num. 62.
 Non omittunt rationem finis ex eo, quòd ad aliud ordinantur. *ibid.* pag. 315. & num. 72.
 Ita philosophandum est de intermedijs in genere finis, ac de instrumentis in genere efficiendis. *ibid.*
 Ita se habet finis in operabilibus, sicut principium in speculativis. pag. 311. num. 63.
 Quomodo exponendi sunt Arist. & D. Thomam in distinctione finis dicant cuius gratia cetera fiunt, & non est alterius gratia. pag. 312. num. 65.
 Intermedia, quæ important præcisè utilitatem, etiam habent propriè rationem finis. pag. 311. num. 69.
 In ordine finium est triplex gradus, sicut in ordine agentium. pag. 315. num. 72.
 Licet vere sint fines, sunt tamen valde imperfecti. *ibid.* num. 74.
 In quo ista imperfectio consistat? *ibid.*
 In finibus per se subordinatis non potest dari processus in infinitum. pag. 317. num. 80.
 Ultimus finis est in duplici differentia: alius absolute, & simpliciter talis, & alter secundum quid: deficibitur natura vtriusque. pag. 318. num. 81.
 Traditur definitio finis absolute ultimi. *ibid.*
 An possint admitti fines negative ultimi? num. 82.
 Finis absolute ultimis potest sumi dupliciter, in abstracto, & in concreto. num. 83.
 Finis ultimis inconcreto est duplex, alius verus, & alius apparens. num. 84.
 Solus Deus est verus finis ultimis. *ibid.*
 Plures finis ultimi partiales non sunt dicendi absolute ultimi, & quare? pag. 319. num. 85.
 Idem homo non potest simul actualiter, seu formaliter intendere duos fines ultimis adæquatos. num. 87.
 De ratione finis absolute ultimi est, quòd sit plene satisfactus appetitus. *ibid.*
 Nec potest intendere disjunctive prædictos fines ultimis adæquatos. pag. 320. num. 88.
 Obiecta virtutum moralium non amantur ut finis

nis ultimis nec positive, nec negative, & quare. num. 89.
 Nec habitualiter potest esse simul conversus ad ad duos ultimos fines. pag. 321. num. 91.
 Ultimus finis debet esse obiectum specificativum habitus convertentis habitualiter voluntatem in illum. num. 92.
 Nullus est habitus, præter charitatem, qui respiciat finem ultimam voluntatis, ut obiectum specificativum sui. *ibid.*
 Nec potest idem homo habere simul duos fines, vnum actualiter, & alium habitualiter. pag. 322. num. 94.
 Nec duos fines ultimis virtualiter. num. 95.
 Nec vnum virtualiter, & alium habitualiter. *ibid.*
 Nec duos simul interpretative. num. 96.
 Finis ultimis particularis peccatoris non est beatitudo in communi. pag. 323. num. 101.
 Finis ultimis totalis peccatoris non est obiectum alicuius peccati lethalis determinati: nec integratur ex omnibus obiectis peccatorum lethaliū. pag. 324. num. 102.
 Quid dicendum præcunte falsa apprehensione? num. 104.
 Peccator ipse secundum se non est finis simpliciter ultimis cuius gratia sui ipsius. pag. 325. num. 106.
 Est tamen ultimis finis sui. *ibid.*
 Finis ultimis cuius gratia peccatoris est bonum proprium ipsius. pag. 327. num. 110.
 Quis sit illud bonum, in quo finem ultimam constituit? *ibid.*
 Quem finem ultimam habeat homo in pura natura? pag. 330. num. 117.
 Iustus peccans venialiter non habet pro fine positivo ultimo obiectum illius peccati. *ibid.*
 Nec pro ultimo sine negativo. *ibid.*
 Nec bonum proprium ipsius iusti. num. 118.
 Deus est finis ultimis iusti, tam positive, quam negative. *ibid.*
 Iustus peccans venialiter habet aliquem finem æqualem, præter Deum respectu peccati venialis. pag. 333. num. 129.
 Prædictus finis non est absolute ultimis, adhuc in ratione finis actualis, sed præcisè secundum quid: & quare? *ibid.*
 Iustus non semper operatur actu etiam virtualiter propter finem particularem absolute ultimam. *ibid.*
 Tripliciter potest agere homo propter finem, vel formaliter, vel habitualiter, vel virtualiter. pag. 334. num. 130.
 An, & quomodo omnes actiones humane ordinentur ad finem ultimam? n. 130. & seq.
 Finis ultimis sub ratione finis non exercet rationem obiecti beatificantis. tract. 8. disp. 2. pag. 345. num. 20.
 Possibilis est aliquis finis ultimis in ordine naturali. pag. 380. num. 130.

Finis non specificat voluntatem, ut est terminus ipsius ut omitterentis. tract. 9. disp. 1. pag. 403. num. 40.
 Finis operantis est circumstantia moralis. tract. 10. disp. 2. pag. 478. num. 1.
 Finis bonus minuit bonitatem, quæ defumitur ex obiecto. pag. 487. n. 26.
 Ab hac regula excipitur finis absolute ultimis, vel in communi, vel in particulari. n. 27.
 Etiam malus finis diminuit malitiam defumptam ex obiecto malo. pag. 488. num. 29.
 Ut actus habeat bonitatem a fine, debet deferri illi, vel formaliter, vel virtualiter. numer. 31.
 Non semper est necessaria relatio formalis. *ibid.*
 Quid dicendum de relatione interpretativa? pag. 489. n. 33.
 Finis bonus non excusat totaliter à peccato. pag. 488. n. 30.
 Ut finis det malitiam actui, sufficit, quòd sit improporcionatus. pag. 489. n. 34.
 Quando fit improporcionatus? *ibid.*
 Res indifferens semper est improporcionata in ratione finis principalis. *ibid.*
 Finis proprius naturæ rationalis, ut rationalis, est finis honestus. *ibid.* disp. 3. pag. 505. numer. 28.
 Omnis homo tenetur operari propter finem honestum. *ibid.*
 Forma Sacramentorum sub communioribus in vnoquoque idiomate nominibus tradenda. tract. 6. disp. 1. pag. 27. n. 90.
 Forma baptismi cur nequeat tradi sub nomine Verbi loco Filij, etiam si Verbum sit idem, quod Filius? *ibid.*
 Quia forma, & materia non habent nisi vnicam existentiam, non habent nisi vnicam durationem. *ibid.* disp. 2. pag. 46. n. 32.
 Multiplicatis realiter formis, multiplicantur realiter effectus earum formaliter. pag. 53. numer. 56.
 Omnis forma sive absoluta, sive relativa unita suo subiecto connaturali, debet tribuere suum effectum primarium. *ibid.* disp. 3. pag. 82. & 83. n. 71.
 Forma omnino irreceptibilis in materia neque per potentiam Dei absolutam potest numero multiplicari. tract. 7. disp. 1. pag. 128. num. 44.
 Omnis unitas, & distinctio proveniens à forma, ut à prima radice, est formalis, & specifica. pag. 129. n. 45.
 Quam conditiones requirantur ad rationem formæ intelligibilis? *ibid.* disp. 2. pag. 170. num. 2.
 Cur non sit contra rationem formæ intelligibilis, quòd sit per se subsistens, p. 171. n. 6.
 Forma per se subsistens est incorruptibilis ex natura sua, sive propria, sive impropria cor-
 Paul. Theol. Salm. Tom. II.

ruptione. tract. 7. disp. 1. pag. 135. numer. 68.
 Fortitudo.
 Habet primam bonitatem ex obiecto, non tamen sine dependencia à fine extrinseco. tract. 10. disp. 1. pag. 458. n. 33.
 Obiectum illius importat specialem difficultatem intra propriam lineam. *ibid.*
 Fructio.
 In quo differant delectatio, fructio, & gaudium? tract. 8. disp. 2. pag. 340. n. 16.
 In beato est duplex fructio: alia correspondens amoris amicitie, & alia amoris concupiscentie: & in quo distinguantur? pag. 340. & 341. num. 17.
 Amor, & fructio distinguuntur essentialiter. *ibid.*
 Fructio supponit beatitudinem obiectivam posse. *ibid.* pag. 342. n. 22.
 Fructio est dos animæ. pag. 363. n. 77.
 Correspondet charitati viæ. num. 78.
 Est propriè habitus, & non actus. pag. 364. numer. 80.
 Fructio sumpta pro actu constituit matrimonium ut delectans, & iucundum, vel est quid consequens ipsum matrimonium, & propter utramque rationem excluditur à ratione dotis. pag. 365. n. 81.
 Fructio correspondens amoris amicitie est essentialis, & in patria. tract. 9. disp. 1. pag. 396. n. 23.
 Fructio amicitie concernit bonum amatum, ut præfens amico: fructio concupiscentie, ut præfens amanti. *ibid.*
 In Deo non distinguuntur adhuc virtualiter amor, & fructio. tract. 8. disp. 2. pag. 335. num. 4.
 Futurum.
 Verbum divinum non procedit per se ex cognitione futurorum. tract. 6. disp. 3. pag. 102. num. 122.
 Cognitio futurorum non est æque necessaria, ac Verbum divinum. num. 123.
 Verbum divinum, licet non procedat per se ex cognitione futurorum, procedit tamen de facto ex cognitione illorum. n. 124.
 Futura contingencia libera non possunt ab Angelo certo cognosci per vires suæ naturæ. tract. 7. disp. 2. pag. 205. n. 107.
 Futurum contingens dupliciter valet cognosci: vel in seipso, vel in suis causis. n. 108.
 Gaudium.
 In quo differant delectatio, fructio, & gaudium? tract. 8. disp. 2. pag. 340. n. 16.
 Gaudium, & amor distinguuntur essentialiter. pag. 340. & 341. n. 17.